

РЕШЕНИЕ

№ 35192

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав, в
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8397** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по подадена жалба от „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от управителите С. Н. и Н. Л., чрез пълномощник адв. Х., срещу Заповед № 230/03.04.2024 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на дружеството е забранено при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в това дружеството да предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредити с потребители, относно годишния процент на разходите /ГПР/, като не включва в тях възнаграждението за представяне на допълнителна услуга, за което те реално заплащат по-висока сума за общите разходи по кредита, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност и необоснованост на процесната заповед. Изложени са съображения за постановяване на процесната заповед в противоречие с процесуалните правила и материалния закон. Посочва, че не му е съобщено за започналото производство по издаване на индивидуален административен акт съобразно изискванията на чл. 26 от АПК, с което е нарушено правото му на участие в производството и ангажирането на адекватни доказателства за установяване на всички релевантни факти и обстоятелства по случая. Твърди, че не са спазени сроковете за издаване на индивидуален административен акт съобразно чл. 57, ал. 1 от АПК. Оспореният акт не му е съобщен в указания в разпоредбата на чл. 61 АПК срок. Освен това същият е връчен на лице, намиращо се в

проверявания търговски обект, въпреки че кореспонденцията във връзка с проверката е осъществявана със служители, находящи по адреса на управление на дружеството, който е известен на проверяващите лица и, на който е следвало да връчат и процесната заповед, както са връчени 2 АУАН-а, съставени от КЗП РД М.. С това са засегнати процесуалните права на юридическото лице. Твърди се, че ответникът не е изяснил всички факти и обстоятелства, в това число не е назначил вещо лице, което да изследва въпроса дали незадължителната допълнителна услуга за приоритетно разглеждане и становище по искането за кредит е включена в изчислението на ГПР, съответно дали ГПР е вярно посочено в договора за потребителски кредит, на база на което заключение административният орган би могъл да направи извод за правилността на посоченото в договора ГПР. Несъбирането на подобни доказателства води до необоснован и незаконосъобразен индивидуален административен акт и представлява основание за неговата отмяна. Твърди се немотивираност на акта чрез изчерпателно посочване на конкретни, ясни и относими фактически основания за издаване на индивидуалния административен акт. Посочва, че оспорената заповед не съдържа разпоредителна част, с която КЗП е следвало да определи правата или задълженията на Профи Кредит, начинът и срокът за изпълнение, съобразно чл. 59, ал.2, т.5 от АПК. Като не съдържа описание на конкретно поведение на жалбоподателя, което се забранява, както и начин и срок, в които жалбоподателят да съобрази дейността си с процесната заповед, същата е незаконосъобразна, тъй като органът не е формулирал конкретно разпореждане, с което дружеството следва да съобразява поведението си. В заповедта не е посочено и пред кой орган може да бъде оспорена, съобразно чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК. Всички тези процесуални нарушения водят до незаконосъобразност на оспорената заповед. По отношения на нарушенията на материалния закон, жалбоподателят посочва, че е невярно и неправилно становището, че дружеството, в качеството си на кредитор, предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредит, относно ГПР, като не включва в тях възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга. Възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга не е част от общите разходи по кредита, въпросната услуга не е условие за предоставяне на кредита, а се предоставя само при искането и съгласието на кредитоискателя, поради което дължимото възнаграждение за предоставяне на услугата съгласно разпоредбите на ЗПК не попада в обхвата на годишния процент на разходите. Органът е достигнал до грешни изводи по отношение на допълнителната услуга, която се предоставя на кредитополучателите и с която, както и с всички други условия те се запознават преди да дадат съгласието си за сключване на договор за кредит. Въпросната допълнителна услуга не представлява условие за отпускане на кредита, тя е с незадължителен характер и кредитоискателят избира дали да се възползва от нея или не.

В заповедта, органът неправилно е приел, че допълнителната услуга „Фаст” по отношение на която, кредитоискателят решава дали да се възползва, представлява скрито оскъпяване на кредита. Напротив, при сключване на всеки договор за потребителски кредит (ДПК), кредитоискателят има възможност и сам решава дали да се възползва от конкретната услуга, предоставяща му правото на приоритетно разглеждане на искането му за кредит. Услугата не е приоритетно разглеждане на договор за кредит, а приоритетно разглеждане на искане за отпускане на кредит, т.е. - преценка от страна на кредитодателя дали да одобри искането за кредит и да пристъпи към подписване на такъв договор, по силата на който да предостави средствата на кредитополучателя. Услугата приоритетно разглеждане не е услуга по усвояване на кредита, поради което и таксата за тази услуга не е такса за услуга по усвояване на кредита, респективно - уговарянето на такса за тази допълнителна незадължителна услуга следва да се разграничава от възнаграждението за отпуснат кредит, което се формира посредством дължимата възнаградителна

лихва и е включено в ГПР. Предоставяне на допълнителната услуга за приоритетно разглеждане на искането за кредит се явява добавък към възнаградителната лихва. Няма основание таксата за допълнителната незадължителна услуга да бъде включена в ГПР по кредита, поради което не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. В договорите за потребителски кредит е направено ясно разграничение на ГПР от таксата за допълнителна незадължителна услуга и няма основание тази такса да попада в обхвата на ГПР. Посочва, че в практиката на СЕС е посочено, че търговска практика има заблуждаващ характер, само ако в резултат от приложението на такава практика, потребителят е бил подтикнат да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Моли за отмяна на оспорената заповед. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от Х., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед. Представя списък с разноски.

Ответната страна, председателят на Комисията, чрез процесуалния си представител е представил административната преписка. Не представя становище по жалбата. Моли се съдът да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана.

В съдебно заседание не се представлява.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В РД М. при КЗП е постъпила жалба с вх. № № М-03-513/17.11.2023 г. от потребител, срещу „Профи Кредит България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

В жалбата е посочено, че в сключен през 2020 г. договор за потребителски кредит с дружеството се съдържат неравноправни и подвеждащи клаузи, тъй като във върнатата от потребителя сума е включена и сума за „допълнителна услуга“, без да знае за какво се отнася. Това потребителят установил от предоставено му извлечение, издадено от „Профи Кредит България“ ЕООД по сметка към 11.05.2023 г. по Договор за потребителски кредит № 40001169530. Към жалбата са приложени разписка № 0700011516076767/31.08.2020 г., издадена от Изипей, за отпуснатата по Договор за потребителски кредит № 40001169530 сума в размер на 1000 лв., разписка № 0500011756566180/12.10.2020 г., издадена от Изипей, за внесена сума по договора в размер на 120 лв. и разписка, издадена от „Профи Кредит България“ ЕООД на 26.08.2021 г. за внесена сума в размер на 1940 лв. за погасяване на вноски и лихва за забава.

Служители на КЗП извършили проверка на 22.11.2023 г. в офис „Profi Credit“ в [населено място], [улица], стопанисван от „Профи Кредит България“ ЕООД, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол /КП/ № К-2743247/22.11.2023 г. В хода на проверката са изискани документи, във връзка с изложените в жалбата обстоятелства, както и 2 броя други договори за потребителски кредит /ДПК/, сключени в офиса, тъй като договорът с жалбоподателя е сключен през 2020 г. и е изтекъл срокът, съобразно чл. 34 от ЗАНИ за ангажиране на административнонаказателна отговорност на кредитора.

На 29.11.2023 г. на електронната поща на РД М. при КЗП - [електронна поща] са предоставени с писмо вх. № М-03-513 от кредитора Договор за потребителски кредит „Профи Кредит Стандарт“ № 40021305857/10.11.2023 г. с размер на кредита 2200.00 лв., със срок на изплащане 30 месеца и Договор за потребителски кредит „Профи Кредит Стандарт“ № 40021402760/14.11.2023 г. с размер на кредита 2500.00 лв., със срок на изплащане 24 месеца, с придружаващи ги документи със заличени лични данни на кредитополучателите.

Проверяващите устнановило, че двата договора са еднотипни и съдържат един и същ текст, както

следва:

- В т.V от договорите е посочено: „Поискани от клиента допълнителни възможности“ Рефинансиране: не

- Допълнителна/и услуга/и: Fast - Фаст. Предоставя право на приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит.

Параметрите на договорите са регламентирани в т.VI.

Съгласно т.VI на Договор за потребителски кредит „Профи Кредит Стандарт“ № 40021305857 от 10.11.2023 г., сумата по кредита е 2 200 лв., за срок 30 месеца, размерът на месечната вноса е 116.55 лв., лихвеният процент - 41.00 %, годишният процент на разходите /ГПР/ - 48.98 %, а дължимата сума – 3 496.34 лв.

В същата т.VI от договора е регламентирано, че при кандидатстването си за потребителски кредит, кредитополучателят изрично е поискал да закупи допълнителна незадължителна услуга, която е посочена в т.V, като възнаграждението за закупена допълнителна услуга „Фаст“ е в размер на 1 320 лв.

Посочено е още, че възнаграждението за поисканата и закупена допълнителна незадължителна услуга, става изискуемо с подписването на договора за потребителски кредит, но се разсрочва за срока на договора на равни месечни вноски и се добавя към месечните вноски за погасяване на кредита, като в случая размерът на вноската по закупената допълнителна услуга е 44.00 лв. и е дължима заедно с месечната погасителна вноса по кредита.

Регламентирано е, че ако кредитополучателят поиска да погаси изцяло или частично своя кредит преди уговорения срок, възнаграждението за закупената допълнителна услуга „Фаст“ се дължи в пълния ѝ размер.

В погасителния план, в колона № 5 - е посочен размер на вноската по кредита - 116.55 лв., в колона № 3 - каква част от погасителната вноса е за погасяването на главницата, а в колона № 4 лихвата. В колона № 6 е посочен размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга - 44.00 лв. към всяка погасителна вноса и в колона № 7 е записан общ размер на вноса - 160.55 лв. /погасителна вноса плюс възнаграждение за предоставяне на допълнителна услуга/ или общо дължими по договора 4 816.34 лв.

Предвид установеното от проверяващите, на 05.01.2024 г. е извършена още една проверка в офиса на кредитора в [населено място], [улица], резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № К-2716718/05.01.2024 г. С констативния протокол са дадени указания на дружеството, в срок до 10.01.2024 г. да представи становище на електронната поща на РД М. при КЗП: [електронна поща], в което да бъде изяснено, включен ли е размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителната услуга „Фаст“ в размера на годишния процент на разходите /ГПР/ към съответните договори /ДПК/ № 40021305857/10.11.2023 г. и ДПК № 40021402760/14.11.2023 г.

С вх. № М-03-513/09.01.2024 г. в КЗП е постъпило становище от „Профи Кредит България“ ЕООД, в което е посочено, че размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга, не е включен в размера на годишния процент на разходите /ГПР/ към съответните договори.

В становището е посочено, че възнаграждението за закупената допълнителна услуга се разсрочва за срока на договора, като в погасителния план има отделна колона за стойността ѝ, както и че размерът на възнаграждението за предоставянето ѝ не следва да участва при формирането на годишния процент на разходите /ГПР/ по потребителските кредити. Посочено е също, че при изчисляване на ГПР по договорите са отчетени общите положения по Приложение № 1 от ЗПК. Кредиторът уточнява, че допълнителната услуга не е задължителна и не е условие за отпускане на

кредита, а само дава възможност на потребителя да избере, дали да се възползва от възможността за приоритетно разглеждане на искането му за кредит.

За извършената проверка е изготвена докладна записка с изх. № М-03-513/02.02.2024 г. до КЗП. Докладната записка е разгледана в т. 2 на заседание на КЗП, проведено на 16.02.2024 г., за което е съставен протокол № 05. На заседанието е взето единодушно решение, обективизирано в т. 2.1 от Протокол № 05/16.02.2024 г., като е прието, че „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], при упражняване на своята дейност използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, а именно: Кредиторът предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредит с потребители, относно годишния процент на разходите /ГПР/, като не включва в тях възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга, за което те реално заплащат по-висока сума за общите разходи по кредита, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

След вземане на решение по т. 2.1 от Протокол № 05/16.02.2024 г. от заседание на КЗП, е издадена Заповед № 230/03.04.2024 г., от председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на кредиторът е забранено да предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредит с потребители, относно годишния процент на разходите /ГПР/, като не включва в тях възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга, за което те реално заплащат по-висока сума за общите разходи по кредита, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в от ЗЗП.

В мотивите на заповедта е посочено, че независимо, че възнаграждението за допълнителна услуга „Фаст“ е посочено в отделна колона в погасителния план, безспорно е, че сумата за него се кумулира към погасителните вноски, което води до скрито оскъпяване на кредита. Допълнителното възнаграждение на заемодателя е единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като размерът му е повече от половината от стойността на отпуснатия кредит.

Посочено е също така, че включен по този начин към погасителните вноски, размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга се явява добавък към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемодателя и всички тези действия на кредитора противоречат на изискването за добросъвестност и професионална компетентност.

Посочено е, че невключването на размера на възнаграждението за закупена допълнителна услуга „Фаст“ в ГПР по кредита, при условие, че е дължимо на кредитора и е включено в погасителния план по договора, води до това, че има разлика между формално посочения и действително прилагания размер. Поради което, посоченият в договора ГПР - 48.98 % е неточен и заблуждава потребителя, тъй като размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга – 1 320.00 лв., следва да се включи в ГПР, съобразно нормата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. Именно затова в посочената величина - ГПР, следва по ясен и разбираем за потребителя/кредитополучателя начин да са посочени всички разходи, които той ще направи и, които са пряко свързани с кредитното му правоотношение. Предвиденият в договора ГПР - 48.98 % не отговаря на разходите, които ще направи потребителят, тъй като не включва възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга.

В заключение е посочено, че именно тази информация за ГПР въвежда потребителя в заблуждение, тъй като реално се оказва, че трябва да заплати доста по-висока сума за общите разходи по кредита. А също и, че посоченият ГПР в Договор за потребителски кредит „Профи Кредит Стандарт“ № 40021305857 от 10.11.2023 г. е възможно да заблуди средния потребител,

относно общите разходи по кредита и икономическите последици от сключването на договора. Прилагането на такава практика има за резултат, или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването ѝ.

Заповедта е връчена на представител на дружеството на 10.04.2024 г.

Жалбата е подадена на 24.04.2024 г., с вх. № Ц-03-4146/24.04.2024 г., чрез административния орган, като преписката е изпратена от административния орган в съда с вх. № 20207/12.08.2025 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № 230/03.04.2024 г., издадена от председателя на КЗП, с която на дружеството е забранено при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в това дружеството да предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредити с потребители, относно годишния процент на разходите /ГПР/, като не включва в тях възнаграждението за представяне на допълнителна услуга, за което те реално заплащат по-висока сума за общите разходи по кредита, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за забрана да се използва нелоялна търговска практика, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, е неоснователна.

По съответствие с процесуалния закон.

Съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му със закон правомощия.

Оспорената заповед е издадена при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Посочен е издателят на заповедта, адресатът, описано е действието, което органа е възприел като заблуждаваща, нелоялна, търговска практика. Изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Мотиви се съдържат в самата заповед.

При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗЗП. Производството е образувано по жалба на потребител, по която е образувана нарочна проверка. Жалбата е връчена на жалбоподателя, като му е дадена възможност за вземане на становище по нея. За извършените действия по проверката е съставен нарочен протокол, в който е описана жалбата и становището. След анализ на представеното становище и доказателства от жалбоподателя, както и на събраните от органа доказателства, е изготвена докладна записка,

която е разгледана на заседание на КЗП, на което е взето решение. След това е постановена оспорената заповед, която е връчена на представител на жалбоподателя. Направен е анализ на нарушението и по-конкретно е отразено по какъв начин дружеството е нарушило разпоредбите на ЗЗП и кое точно е възприето като възможност за заблуда на потребителите. Не е нарушено правото на жалбоподателя на участието в административното производство по издаване на заповедта, а от там и правото му на защита.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират неговата отмяна само на това основание, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

По съответствие с материалния закон.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП. Съобразно тази норма, когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП императивно забранява нелоялните търговски практики. Легалната дефиниция на понятието "търговска практика" е дадена в § 13, т. 23 ДР от ЗЗП и това е "всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите". В разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП е дадена легалната дефиниция на нелоялна търговска практика, а именно - "търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители". В текста на § 13, т. 25 от ДР на ЗЗП е посочено, че "Съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика. В разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 е посочено, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д-68к. Препращането има за цел да въведе и други случаи, на които законодателят придава характер на нелоялна търговска практика, макар те да не съдържат елементите на дадената в чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП дефиниция. Съобразно нормата на чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП, търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. И именно в чл. 68д, ал. 2 от ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика. Сред изброените са и тези по чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП, а именно цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената.

С тези текстове от вътрешното законодателство е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на

Европейския Парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент /ЕО/ № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета /§ 13а, т. 12 от ДР на ЗЗП/. Съгласно § 18 от Преамбюла на Директивата "съобразно принципа на пропорционалност и с оглед ефективното прилагане на защитните мерки, съдържащи се в нея, настоящата директива приема като база за сравнение средния потребител, който е сравнително добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, както се тълкуват от Съда на Европейските общности, но също така съдържа разпоредби, които имат за цел да предотвратят злоупотребата с потребители, чиито качества ги правят особено уязвими към нелоялни търговски практики".

В настоящия случай ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР и невключването в него на застрахователната премия, може да се определи като нелоялна търговска практика. Преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на нелоялна заблуждаваща търговска практика следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата.

В процесния случай се приема от административния орган, че е нарушена разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Невключването на размера на възнаграждението за закупена допълнителната услуга „Фаст" в ГПР по кредита, при условие, че е дължимо на кредитора и е включено в погасителния план по договора, води до това, че има разлика между формално посочения и действително прилагания размер. Поради което, посоченият в договора ГПР % е неточен и заблуждава потребителя, тъй като размерът на възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга, следва да се включи в ГПР. Именно затова в посочената величина - ГПР, следва по ясен и разбираем за потребителя/кредитополучателя начин да са посочени всички разходи, които той ще направи и които са пряко свързани с кредитното му правоотношение. Предвиденият в договора ГПР не отговаря на разходите, които ще направи потребителят, тъй като не включва възнаграждението за предоставяне на допълнителна услуга. Всеки потребител следва да може да вземе своето информирано решение. Тази информация следва да бъде включена в общия ГПР и да се предоставя на всеки потребител преди да бъде или при отправено предложение за сключване на договор. Тоест, прието е, че цялостното представяне заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител.

Съдът приема, че по делото безспорно се установява, че жалбоподателят „Профи Кредит България" ЕООД извършва търговска дейност. Също така приема, че цялостното представяне заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на ГПР се уреждат от ЗПК. В чл. 6 от ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да оказат върху потребителите. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при

изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съобразно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула, съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Понятието "общ разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. В § 1, т. 1 от ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Съдът приема, че потребителят подал жалба не е бил информиран предварително, преди сключване на договора, за размерът на ГПР, включващ разходите за възнаграждение за предоставянето на допълнителна услуга „Фаст“. В представените по делото договори за потребителски кредит „Профи Кредит Стандарт“, посочената сума за допълнителна услуга „Фаст“ липсва в ГПР по кредита.

В т. VI от договор № 40021305857 от 10.11.2023 г. е уговорена сума на кредита: 2 200 лв.; размер на вноса по кредита: 116.55 лв.; ГПР е 48.98%, обща дължима сума по кредита: 36496.34 лв., а допълнително е обособена абзац Общо задължение по кредита и по закупена допълнителна услуга 4 816.34 лв. на месец, която е един от елементите при формирането на „общ размер на вноса“ - 160.55 лева, но тази допълнителна услуга не е отразена при изчисляването на ГПР. Не става ясно каква е причината за включване на допълнителната услуга в погасителния план и като компонент при пресмятане на „общ размер на вноса“ по кредита.

Съдът приема, че използваната търговска практика въвежда в заблуждение потребителя относно общите разходи по кредита и икономическите последици от сключването на договора. Така установените обстоятелства водят до извода, че невключването на сумата за допълнителна услуга по кредита в общия ГПР, представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 от ЗЗП.

Безспорно описаното пазарно поведение на търговеца представлява нелоялна заблуждаваща търговска практика, забранена от закона, защото липсата на информираност за това, че ГПР включва всички разходи по кредита, означава недобросъвестност от страна на търговеца. Обстоятелството, че в общите условия е посочено, че услугата „Фаст“ не е задължително условие за получаване на кредита, само по себе си не води до извод, че услугата „Фаст“ не е условие за сключване на договора за кредит и не следва да се включва в ГПР, ако от останалите обстоятелства, свързани с процесния договор, следва извод в обратната посока. Точно за средния потребител включването на абсолютно всички разходи в ГПР, е предпоставка за промяна в икономическото поведение. Потребителят следва да има цялата и то вярна и коректно поднесена информация за общото задължение по договора. В тази връзка не се споделят наведените в

жалбата твърдения.

Съдът приема, че използваната нелоялна търговска практика въвежда в заблуждение потребителя. Правилни са констатациите на ответника, че независимо, че възнаграждението за допълнителна услугата „Фаст“ е посочено в отделна колона в погасителния план, безспорно е, че сумата за него се кумулира към погасителните вноски, което води до скрито оскъпяване на кредита. Всичко изложено дотук води до извод, че това представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68е, ал. 2 от ЗЗП.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че допълнителната услуга „Фаст“ е общ разход по кредита, доколкото бързото получаване на кредита е неразривно свързано със сключването на договора за потребителски кредит, поради което е следвало и то да участва при формирането на ГПР.

В допълнение следва да се посочи, че кредиторът има задължението да предостави на потребителя цялата информация за предлаганата услуга, при това ясно, вярно и коректно. Размерът на ГПР е основен фактор при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Интерпретирането от страна на кредитополучателя на уговорките от договора и разсъждаването дали те създават задължение за допълнителен разход, невключен в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено в нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Ето защо, поради предоставената невярна и подвеждаща информация относно реалния размер на ГПР, прилаганата търговска практика е нелоялна, тъй като има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването ѝ.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика и заповед Заповед № 230/03.04.2024 г., издадена от председателя на КЗП, с която на „Профи кредит България“ ЕООД е забранено при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в това дружеството да предоставя невярна и подвеждаща информация в сключени договори за потребителски кредити с потребители, относно годишния процент на разходите /ГПР/, като не включва в тях възнаграждението за представяне на допълнителна услуга, за което те реално заплащат по-висока сума за общите разходи по кредита, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП, е правилна и законосъобразна.

По разностите:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива му се дължат. При определяне размера на разностите, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на поисканите 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], срещу Заповед № 230/03.04.2024 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА на „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисията за защита на потребителите от 200.00 лв. направени по делото разноси за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: